

"ik en de medische stand"

Werkelijk, ik geloof dat ik een groot deel van de medische stand draaiende houd. Mijn negende operatie in dit leven staat te gebeuren en tussenin ben ik ook een fervent bezoeker van vooral de neuroloog en de psycholoog. De kosten die voor mij gemaakt zijn/ worden zijn immens. Zodanig dat ik al in februari mijn eigen bijdrage moet voldoen. Ook de tandarts ondervindt van mij geen schade. In het laatste en eerste kwartaal van '13-'14 mocht hij al vierduizend euro rekenen. Nu lijkt het net of ik geen tand of kies meer in de mond heb, maar dat valt heel erg mee. Verder bezoek ik al twintig jaar op wekelijkse basis de fysiotherapeut. Ik mag werkelijk niet klagen. Ik haal mijn premie er volledig uit. Daarnaast is mijn premie sinds januari met twintig euro per maand verlaagd en mocht ik nog veertig euro retour ontvangen. Ik kan mijn geluk niet op. Verder heb ik nog een zaak lopen tegen een orthopeed. Wie weet wat me dat nog oplevert. Je bent dan wel je schoudergewricht kwijt omdat de arts een scan te duur vond, maar misschien krijg je er nog wat voor terug. Wie maalt er dan om dat je niets meer in de kast kunt leggen boven je hoofd? En, als ik op collega's van mijn man mag af gaan, ben ik werkelijk nauwelijks ziek. Dus niets om je over druk te maken.

En zij kunnen het weten, want zij hebben allemaal medicijnen gestudeerd, bij het NTI geloof ik. Makkelijk toch als je zo te rade kunt gaan bij je collega's. Bespaart je een gang naar de dokter. Doe je ook nog eens iets terug voor de verzekering.

Cynisch? Ik? Welnee!

© januari 2014, Alida, BasicPublishing.nl